

CATEGORIA: A

Autor: Nerea Aliques Zafrilla

2n d'ESO - Centre Educatiu Xúquer

NO SÓN SOMNIS DE PAPER

Recorde perfectament el dia en què tot va canviar. Sí, el dia en què ja no volia ser una peça més del trencaclosques de destrucció del meu entorn.

–No, m'ho puc creure! Hi ha una cua d'almenys una hora per a poder comprar les entrades al concert! –vaig cridar histèrica a la meua iaia Carme. No volia vindre caminant, si el meu pare m'haguera portat amb cotxe, ja tindríem les entrades.

–No digues bestieses, Elisenda! Si vivim a menys de cinc minuts –va dir la iaia amb veu greu però tranquil·la–. El que hem de fer és seure en aquell banc fins que es reduïska la cua de venda d'entrades.

Resignada, vaig acceptar el suggeriment de la meua iaia i és curiós que ara mateix, mentre escric, les seues paraules em venen a la memòria amb una nitidesa absoluta.

–Saps, Elisenda, els llocs es viuen però també s'expliquen i es viuen mentre es van explicant. Avui vivim a un ritme frenètic i no donem importància a tot el que ens envolta i a més no el cuidem. Hem de ser responsables i la millor herència que et puc donar és que canvies la teua percepció i estil de vida–. Va agafar aire i amb molta paciència em va dir:–Elisenda, les persones que més t'estimen volen que tingues molta salut i aquesta i la del nostre entorn depenen de com actuem i visquem. Tan sols demane per a tu un lloc on pugues viure sana i feliç, però tu també has d'implicar-te i treballar per aconseguir aquest objectiu.

–Però iaia, què puc fer jo? –vaig preguntar descol·locada.

–Estimada xiqueta, ja saps que tota pedra fa paret, si tots pensem que les nostres accions de lluita per tindre un entorn saludable són inútils, ja faria temps que tot haguera pegat un esclafit. Pots començar per caminar més i deixar-te de tant de cotxe.

–Ah! Redeu! Si ets la iaia més sàvia de totes.

–Tu ni tens vergonya ni la coneixes –va dir-me amb molta tendresa–. Acosta’t i fes-me una forta abraçada.

–Gràcies, iaia, per posar en ordre les idees que em ballaven pel cap.

I després d’una forta abraçada tornem a la cua per comprar les entrades del concert però aquestes s’han esgotat, la veritat és que ja no m’importa. Al cap i a la fi, quina millor companyia que la meua iaia i les seues paraules!

(Segur que un altre dia la nostra estimada Carme pot entrar amb la seua néta al concert).